

[Else Merete Ross.]

Det er en fordel. De, der så TV-udsendelsen i aften om det børnevenlige samfund og gårdrydninger, fik et godt indtryk af, hvor meget plads og lys en fælles gårdrydning kan betyde i gamle boligkarreer.

Det radikale venstre er tilfreds med lovforslagenes fremsættelse og håber, at alle partier i boligudvalget kan samles i et positivt arbejde for at få disse lovforslag gennemdrøftet og gennemført inden alt for længe.

Arne Larsen: Det er blevet påstået også her i dag, at saneringsloven af 1959 var verdens bedste saneringslov. Det må i alle tilfælde være på papiret, for i virkeligheden og i praksis har den jo slet, slet ikke slået til. Det er meget, meget beskedne resultater, vi hidtil har opnået efter den gældende saneringslovgivning; det har hidtil været en meget langsom og langsom affære; der har været en alt for besværlig administration, for meget bureaukrati og alt for få resultater. En af årsagerne er måske også den, at der har været for få penge stillet til rådighed for gennemførelse af saneringer, at kommunerne ikke har fået den fornødne økonomiske støtte og derfor har været tilbageholdende i spørgsmålet om at gennemføre saneringer.

Boligministerens skriftlige fremsættelse er i mange henseender bemærkelsesværdig, fordi den peger på en hel række alvorlige ting, som slum og dårlig boligstandard jo er skyld i. Jeg er helt enig med boligministeren i hans betragtninger, når han siger, at vi i Danmark har et særdeles påtrængende saneringsproblem, og at det navnlig skyldes en u hensigtsmæssig byplanlægning og dårlig bebyggelse i byerne i slutningen af forrige århundrede, og her peger på, at vi i København, på Nørrebro, Vesterbro og Christianshavn, har i tusindvis af usle lejligheder, som ikke giver rimeligt grundlag for en menneskeværdig tilværelse. Ministeren siger:

„Vort slumproblem er på ingen måde mindre end tilsvarende problemer i andre lande. Samfundet kan nu ikke længere forsvare, at denne usunde og dårlige boligbebyggelse opretholdes.“

Jeg kan være helt enig med boligministeren i disse betragtninger, og vi kan også være enig med boligministeren i hans fortsatte betragtninger, hvor han kommer ind

på spørgsmålet om omkostningerne, idet han siger:

„Hvad en virkelig gennemgribende sanering koster, vil måske kunne beregnes, men det er ikke muligt at beregne, hvad det kan komme til at koste, såfremt samfundet undlader at løse denne vigtige opgave. Jeg føler mig dog overbevist om, at det sidste beløb vil blive mange gange større end det første, hvortil kommer det menneskelige hensyn, som under alle forhold bør være det fundamentale.“

Det synes jeg er kloge og rigtige ord, og jeg tror ganske afgjort, at saneringsproblemet og saneringssagen er en mærkesag for boligministeren; og vi har jo også her i dag gennem de ordførere, der hidtil har haft ordet, fået et ganske levende indtryk af, hvor stærkt denne sag ligger dem på sinde. Skade er det dog, at det har taget så mange år, før vi egentlig er nået dertil, at vi nu i meget bred enighed vil være i stand til at træffe virkelige og gennemgribende foranstaltninger til løsning af dette spørgsmål.

I det af lejerbevægelsen nylig udsendte forbrugerblad, Bolignyt, er boligministeren interviewet, og også igennem dette interview får man et helt klart indtryk af, at denne sag for boligministeren og for regeringen er en særdeles alvorlig sag. Jeg håber, at det oplæg, som her er kommet, ikke bare er et tilbud til de fire partier, som i sin tid indgik boligforliget, men at man vil bestræbe sig på også at få de andre partier her i folketinget i tale i spørgsmålet om gennemførelse af en saneringslov.

Jeg er enig med ministeren, når han i dette interview også påpeger, at særinteresser ikke tales, men vil blive fejlet til side, at det er hensynet til menneskene, som er det fuldstændig fundamentale, og at vel erhvervede rettigheder, selv om nogen vil pukke på dem, dog trods alt er ganske underordnet i denne sammenhæng.

Man troede en overgang, at det var muligt at bygge sig ud af saneringsproblemet, at jo større boligproduktion vi fik, jo mindre ville dette spørgsmål blive, for så ville folk simpelt hen flytte fra disse dårlige og usunde lejligheder. Men når boligproduktionen alligevel ikke slog til, ja, så voksede saneringsproblemet jo år efter år. Vi skal have en meget, meget stor boligproduktion, vi skal nok have den fordoblet, som også boligmini-